

[Arbejdsministeren.]

get — og det er det også for regeringen — at reglerne om anciennitet udformes således, at de afspejler en social solidaritet mellem ordningens medlemmer. Dette kommer til udtryk i reglerne for pensionsberegningen, som muliggør, at der kan ydes en antagelig tillægspension til lønmodtagere, som ved deres indtræden i ordningen i dennes første år allerede er oppe i årene, idet der foreslås særlig gunstige regler for sådanne ældre lønmodtagere. For det første kræves der her kun 27 års medlemsanciennitet for at opnå fuld tillægspension — medens ordningen i øvrigt på lang sigt kræver 40 år; og for det andet aftrappes pensionen for lønmodtagere, der på grund af deres alder ikke kan opnå 27 års anciennitet, på en sådan måde, at der selv ved en så ringe anciennitet som ét år vil kunne opnås en pension på 600 kr.

For alle andre lønmodtagere foreslås, at fuld tillægspension skal være betinget af, at der ved det fyldte 67. år er opnået 40 års anciennitet.

Den sociale solidaritet mellem ordningens medlemmer kommer også frem i forslagets hovedregel om anciennitet, idet denne er fastsat således, at kortere sygdoms- eller arbejdsløshedsperioder i det enkelte år ikke vil medføre nedsat tillægspension, og der er herved taget særligt hensyn til medlemmer, der er fyldt 60 år, idet disse jo erfaringsmæssigt har større risiko for sygdom og arbejdsløshed.

Forslaget om at lægge et kombineret præmiereserve- og fordelingsystem til grund ved tillægspensionsordningens finansielle udformning indebærer den gradvise opbygning af en fond. Denne vil 5 år efter ordningens oprettelse andrage ca. 1,5 milliard kr., efter 10 år ca. 3,2 milliarder kr. og efter 20 år ca. 7,2 milliarder kr.

Fondsopbygningen betyder, at der i ordningens første år skal foretages en årlig placering af midler, som svarer til ca. 10 pct. af den årlige stigning i den samlede obligationsmasse gennem de senere år. Fonds-

dannelsen vil således kun indgå med en begrænset størrelsesorden i det samlede billede.

Fondsmidlerne foreslås anbragt i obligationer, aktier m. v. samt i fast ejendom, og som en nydannelse foreslås det, at der i lighed med ordningen i Sverige på nærmere vilkår kan ydes lån til arbejdsgivere, der har betalt bidrag.

Der er ikke i forslaget indeholdt nogen automatisk reguleringsbestemmelse for udsving i leveomkostninger, men der er lagt vægt på, at der ved fondsmidlernes placering skal tilstræbes ikke blot en betrygende sikkerhed og den højest mulige forrentning, men også så vidt gørligt en oprettholdelse af midlernes realværdi. Ordningens ledelse skal med passende mellemrum optage til overvejelse spørgsmålet om en ajourføring af pensioner og eventuelt af bidrag.

Reglerne om ordningens ledelse og administration findes i §§ 15-20. I konsekvens af, at tillægspensionsordningen forudsættes at skulle hvile i sig selv uden tilskud fra det offentlige, foreslås arbejdsmarkedets tillægspension oprettet som en selvstændig, selvejende institution, som ledes af den kreds, der tilvejebringer ordningens midler, d. v. s. de grupper af lønmodtagere og arbejdsgivere, der vil blive berørt af ordningen.

Som jeg tidligere har berørt, er tillægspensionsudvalgets indstilling ikke enstemmig, idet der foreligger to mindretalsindstillinger.

Et mindretal bestående af to medlemmer, repræsenterende Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer og Fællesrepræsentationen for Danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, der i øvrigt er enige i forslaget, foreslår en mere begrænset adgang til at undtage grupper af lønmodtagere, der er tilsluttet en ved ordningens ikrafttræden bestående pensionsordning, idet en sådan dispensationsadgang efter mindretallets opfattelse kun skal kunne benyttes, såfremt yderligere pensionssikring synes urime-